

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΕ ΦΟΡΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ... ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ !...

ΠΡΟΣΩΠΑ : (ΑΝΔΡΕΑΣ, 45 ετών. ΠΑΥΛΟΣ, 50 ετών.

(Στό σαλόνι μιάς επαύλειος. Ο Άνδρας και ο Παύλος συνομιλούν).

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν σου χαροποιείται, λοιπόν, πού παρεβίαισα το αυτί σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σ' βεβαίω, φίλε μου, ότι είμαι πολύ συγκινημένος πού σε βλέπω, ύστερα από τόσα χρόνια... Έσένα, τόν παιδικό μου φίλο, τόν συμμαθητή μου...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ήξερα ότι δεν σ' ευχαριστούν ή επισκέψεις. Άλλ' όταν έμαθα ότι μένεις εδώ, δεν βάσταξε ή καρδιά μου να μην έλθω να σε ιδώ... Ήθελα με μερικούς φίλους από τό Παρίσι για να ζυγησίουμε Ξαρκάδια σ' ένα γειτονικό χωριό...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Α! Ξαρκάδια!... (Σιωπάζει λίγο). Είμαι κι' εγώ πολύ συγκινημένος πού σε ξαναβλέπω, καλέ μου Παύλε! Κι' εσύ πώς πέρασες τόσα χρόνια; Ήσουν ευτυχιωμένος;

ΠΑΥΛΟΣ. — Άρχετα. Ήμουν τυχερός στό γάμο μου. Ή γυναίκα μου είνε μιά θαυμάσια σίγγουα και μιά έκτακτη μητέρα... Τά παιδιά μας είνε τόσο αειγάμητα επίσης... Ερέτος παντρώμενη την πρώτη μας κόρη μ' έναν πολύ καλό και πλούσιο νέο. Και είνε δικό του τό χτήμα αυτό, τό γειτονικό σου, όπου ήθελα να ζυγησίω...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πώς λέγεται ο γαμρός σου;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ευμόνος Ντέ Φορσέ.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Α! Είνε πολύ καλός κύριος! Τόν ζευγαίωνα κάποτε έρχοταν και μού έκανε συντροφιά... Δεν ήξερα ότι παντρεύτηκε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Α! Είνε πολύ καλός κύριος! Τόν ζευγαίωνα κάποτε έρχοταν και μού έκανε συντροφιά... Δεν ήξερα ότι παντρεύτηκε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ω, τί λόγια είνε αυτά πού λέξ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μά έτσι δεν με νοιάζουν όλοι;

ΠΑΥΛΟΣ. — Σώπασε, φίλε μου! Δεν πρόχει να έχης τύψεις. Δεν τό ήθελες... Ήταν μοιραίο!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αδιάφορο... Είτε τό ήθελα, είτε όχι, όλοι με ονομάζουν έτσι... Φωνά!

ΠΑΥΛΟΣ. — Τι φοκίτη λέξ;... Μην τό ξαναπεις αυτό... Σέ βεβαίωνω μάλιστα ότι άδικα κατεδικάσες τόν εαυτό σου στην πιο άγρια απόμύηση... Μπορούσες να ζήσης μέσα στον κόσμο... Νά παντρευτής κι' εσύ... Ν' άποχτήσης οικογένεια...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δεν ήταν δυνατόν αυτό.

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί δεν ήταν δυνατόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Άκουσε, Παύλο. Είνε χρόνια πού σιωπά, Άλλά σε σένα, στον άληθινό μου φίλο, τόν αδελφό μου, μπορώ να πώ την άλήθεια... Πέρασαν έξ' άλλου είκοσι δόδεκα χρόνια από τότε... Μπορώ να μιλήσω τώρα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Πές μου. Άνοιξέ μου την καρδιά σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πές μου πρώτα εσύ τί άκουσες, τί σου είπαν για μένα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ό,τι είπαν σε όλους...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σού είπαν ότι κατά λάθος στό κινήρι σκότωσα τόν κύριο Λουπιέρ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι. Κυνηγούσες Ξαρκάδια μαζί μ' αυτόν, την κόρη του και δύο τρείς άλλους φίλους...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κι' ένα πηγα να σκοτώσω ένα Ξαρκάδι, ή σφαίρα βόηκε κατ'ακράδα τόν κύριο Λουπιέρ!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι. Κι' άπελπισμένος για ό,τι έγινε, κλειστήρες μέσα σ' αυτή την έστανά και περνάς τή ζωή σου βασανιζόμενος από τύψεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ω, φίλε μου... Δεν μπορούσα ν' άκούω να λένε παντού άτ' όπου περνούσα: «Είνε αυτός πού σκότωσε τόν κύριο Λουπιέρ». Έπειτα προξενούσα φορική στη γυναίκα του και στην κόρη του...

ΠΑΥΛΟΣ. — Μά αφού δεν τό ήθελες;...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αδιάφορο. Ήμουν φονιάς! Γι' αυτό άποτραβήχτηκα από τόν κόσμο και δεν θέλησα να ξαναγυρίσω στό Παρίσι.

ΠΑΥΛΟΣ. — Τι ζωή μαρτυρική! Φαντάζομαι πόσο θά σε βασάνισαν ή τύψεις σου...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Τύψεις; Α, όχι! Είχα κι' εγώ τή συνείδησή μου ήσυχη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μά αυτό ακριβώς σου λέγω κι' εγώ... Σκότωσες, αλλά δεν τό ήθελες.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Όχι, φίλε μου! Δεν σκότωσα! Ναι, δεν τόν σκότωσα εγώ τόν κύριο Λουπιέρ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν - τόν - σκό - τω - σες σ' ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σού είπα ότι σ' έσένα, σ' έσένα μόνο, θά πώ την άλήθεια. Είκοσι χρόνια πριν... Πώς περνά ο καιρός! Πώς περνά ή ζωή!... Ο κύριος Λουπιέρ καθόταν σε μιά έστανά, λίγο πιο μακριά άτ' εδώ... Κάθε χρόνο διοργανώνανε κινήρια στό γύρω μας δάση. Έρχόντοσαν και διάφοροι φίλοι άτ' τό Παρίσι... Στά κινήρια αυτά λάβαινε μέρος κι' ή κόρη του, ή Άρτεμις, μιά καπέλλι άσύγκριτη. Πόσο τής επήγαμε τ' όνομά της! Ήταν απαράλλακτη σαν τή Θεά τού κινήρι; Θασού πώς τή βλέπω τώρα έμπρός μου... Ψηλή, λεπτή, λυγρή... Πάντα χαρούμενη, πάντα γελαστή... Και τρελλανόταν για τό κινήρι. Ήταν δε πρώτης τάξεως σκευοτήτρια.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι, την είπα πού ζούσαν στό Παρίσι. Δεν είνε αυτή πού πήγε τόν κόμητα Ντολβί; Ήραία γυναίκα, άλήθεια!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Εκείνη την ήμερα, λοιπόν, πού έγινε τό κακό, έπρόκειτο να κινήριουμε Ξαρκάδια. Έξερεις, τά Ξαρκάδια τά σκοτώνουν με σφαίρες μολυβένες. Ή Άρτεμις, πού ως τότε δεν είχε σκευοτήρια, παρά μόνο λαγούς και πέδιους, για πρώτη φορά θά σκότωνε Ξαρκάδια. Για πρώτη φορά θά μεταχειριζόταν μεγάλο όπλο, με χονδρές σφαίρες... Δεν θά ξεχάσω με πόση χαρά ξεκινησαμε γι' αυτό τό κινήρι... Ή Άρτεμις προχώραγε πλάι μου, καθάλλα σ' άλόγο της, θραύα, υπερίπρηνη και χαρούμενη, σαν τή Θεά, τής οποίας έφερε τό όνομα. Έξασφα άκούσαμε μιά φωνή: «Έρχοταν Ξαρκάδια! Ήμωρός! Χτυπάτε!» Άμέσως πέντε-έξη Ξαρκάδια φωνάσαν, τρέχοντας φοβισμένα. Ή Άρτεμις έφριξε πρώτ'! Δύο πυροβόλισμοι άκούστηκαν ο ένας μετά τόν άλλο, και συγχρόνως ένα τρομερό ούρλιασμα πόνου. Ήταν ή τελευταία κραυγή τού κυρίου Λουπιέρ!

ΠΑΥΛΟΣ. — Άρχίζω να καταλαβαίνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ή σφαίρες πού έφριξεν ή Άρτεμις τόν βρήκαν κατ'ακράτη. Και ξεψύχησε άμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' εσύ; Είπες ότι τόν σκότισες εσύ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναι. Ή κόρη του δεν άτελέγηθη τί έκανε. Γι' αυτό πυροβόλησα άμέσως στον άέρα για να νομίσουν όλοι ότι ή σφαίρα πού σκότισε τόν δυστυχή πατέρα της, προήρχετο από τό δικό μου όπλο. Όλα αυτά έγιναν σε μιά στιγμή, άστραλαιώς... Καταλαβαίνεις τώρα!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Είνε τρομερό!...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Άποτραβήχτηκα κατόπι από τόν κόσμο. Έξερεις μόνος, άταρνημένος άτ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μιά διψήρη άνάμνηση, εδώ, σμιά στό μέρος όπου έγινε ή καταστροφή, αλλά και χωρίς καμιά τύχη... Γιατί ήμουν άδωος.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ή θυσία σου είνε πολύ μεγάλη.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Για σέβου! Άν δεν έβανα αυτό πού έκανα, τί δυστυχισμένη θά ήταν ή λατρευτή, ή χαριτωμένη εκείνη κόρη! Ύπεφερα πολύ όταν σκεπτόμουν πώς νομίζε μένα τό φρονά τού πατέρα της!... Άλλά προτιμούσα να τά υποφέρω όλα, όλα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Υπέβαλες τόν εαυτό σου σε τέτοιο φορικό μαρτύριο!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Καί όμως ήμουν, καθώς σου είπα, πολύ ήσυχος κι' εύχαριστημένος κατά βάθος.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μά γιατί, γιατί όλα αυτά; Γιατί μιά τέτοια θυσία;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μά δεν καταλαβαίνεις, φίλε μου; Δεν καταλαβαίνεις ότι την αγαπούσα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι... Το κατάλαβα...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Την αγαπούσα τόσο, ώστε κάθε θυσία γι' αυτήν μού φαινόταν μικρή. Ήθελα να τής δώσω όλη μου τή ζωή και τής την έδωσα... Όποτε έξερεις πώς έζησε πάντα ευτυχισμένη;

ΠΑΥΛΟΣ. — Και είνε άκόμη, πιστεύω...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ήταν... Δεν είνε πειά... Πέθανε πού μηνός...

ΠΑΥΛΟΣ. — Α! Δεν τό είχα μάθει αυτό...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Άν ήξερα ότι τή άκούω, ούτε σε σε ίσως θά έλεγα τό μυστικό μου. Την έκλαψα πικρά... Και είμαι εύχαριστημένος, γιατί πέθανε ήσυχη κι' ευτυχισμένη, χωρίς να μάρτη τή φορική άλήθεια... Έστο κι' αν πέθανε, χωρίς να μάρτη άκόμα τόσο την άγάπησα, πόσο την αγαπούσα!...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ή Άρτεμις προχώραγε πλάι μου, καθάλλα σ' άλόγο της...

